

**2016. gada 18. maijā
Gelenai Magelinskai**

80

Izstāde

**«...un zied mana dzīve
lai cik tālu eju»**

/M.Laukmane/

Baltkrievija Slobodka

1936. gada 18. maijā, Braslavas rajona Slobodkā Luņi sādžā, Albīnes un Staņislava Zamosķiku ģimenē piedzimst meitiņa Gелena.

Kad Gелenai bija trīs nedēļas no pērkona spēriena aizdegas māja. Šausmas! Albīne mājā viena ar mazo meitiņu un savu mammu, jo Staņislavs strādāja Ukrainā Mikaševas pilsētā šahtās.

Mamma nedomāja par sevi

Gelena stāsta:

«Mamma, mani un vecmammu aizveda uz tuvumā esošajiem kapiem, bet pati, ko vien varēja nesa ārā no mājas, nedomājot par savu veselību. Rezultātā mamma visu mūžu slimoja ar kuņģi, kuru bija sastiepusi nesot no mājas mantas.

Tēvs Staņislavs nāca no daudz bērnu ģimenes- 10 bērni, tāpēc viņa mamma Sofija gribēja, lai dēls apprec bagātu sievu. Bet mīlestībai nepavēlēsi, tēvs apprecēja vienkāršu meiteni Albīni».

Vecvecāki-Sofija un Staņislavs

Gelena stāsta:

«Mammas attieksmi dēls Staņislavs, izjuta, kad aizdegās māja. Proti, vecmamma Sofija, dēla Staņislava ģimenei nedeva apmešanās vietu. To izdarīja sveši cilvēki, līdz brīdim, kad tētis atbrauca no Mikaševas un aizveda mani- Gelenu, savu sievu Albīni un viņas mammu līdz uz Ukrainu.

Braucot garām vecvecāku mājai, vecmamma Sofija bijusi iznākusi apskatīties mazmeitu, taču neesot to nobučojusi, vien paskaidrojusi: «Ja viņai būtu balta galviņa (tēvam bija balti mati) nobučotu, bet tā kā melni kā mātei nebučošu.»

Vislabākā vedekla un mazmeita

Kad Staņislava ģimene no Ukrainas atgriezās atpakaļ uz Baltkrieviju, viņi dzīvoja vecvecāku mājās, jo vecmamma Sofija un vectēvs Staņislavs bija savus uzskatus mainījuši.

Gelena stāsta:

«Dzīve ir dzīve, līdz mūža beigām omītei Sofijai vedekla Albīne un es, mazmeita Gelena, bijām vislabākās.»

Kara bumbas virs galvas

Gelena ir tās paaudzes cilvēks, kas pieredzēja kara šausmas.

Gelena atceras:

«Karš gāja cauri vecvecāku mājai, stipri nešāva, jo nebija partizāni. Esmu gulējusi zemē, kad kara bumbas lidoja virs galvas. Vecvecāku mājā dzīvoja vācieši, bet mēs, visa ģimene, dzīvojām pagrabā. Sliktu vācieši neko nedarīja, arī lopus neaiztika.»

**Gelena *no labās* Baltkrievijā
kopā ar draugiem**

**Gelena *no kreisās* Baltkrievijā
ar draudzeni**

Luņi un Slobodkas skolas

1943. gadā Gelena uzsāk mācības Luņi 4. gadīgās skolas 1. klasē, pēc četriem gadiem nokārtojot eksāmenus- ģeogrāfijā, vēsturē un matemātikā Luņi skola tiek absolvēta.

Beidzoties karam tētis strādāja pie dažādiem saimniekiem, bet mamma bija mājsaimniece.

1948. gadā Gelena uzsāk mācības Slobodkas 7. gadīgā skolā, kuru Gelena, mammas slimības dēļ, nepabeidz, tiek pabeigtas tikai sešas klases.

Gelena atceras:

«Tā kā mamma bija slima, jau 12 gadu vecumā 25 km ar kājām gāju uz Krāslavas tirgu pārdot sviestu, sieru un olas».

Māsa Valentīna

Kad sāka dibināt kolhozus Gelena sāk strādāt lauku darbus, tētis Staņislavs bija kolhoza «Slobodka» priekšsēdētājs, bet mammīte strādāja mājās.

1954. gadā, kad Gelennai 18 gadi, Zamosķiku ģimenē 13. jūlijā piedzimst otra meitiņa Valentīna.

Zamosķiku ģimene Slabodkā Luņi sādžā ir jau uzcēluši savu māju, taču sākoties sādžu kolektivizācijai, 1958. gadā ģimene pārceļas uz dzīvi Latvijā- Gulbenes rajona Galgauskas pagastu.

Latvija Galvgauska

Galvgauskā Zamosķiku ģimene dzīvoja dzīvoklī, kurā bija divas istabas un ķēkis (virtuve). Gelena ar tēti strādāja kolhozā «Galvgauska», mamma ar māsu Valentīnu saimniekoja mājās.

Darbs «Galvgauskas» kolhozā bija dažāds, vasarā-biešu ravēšana, siena vākšana, ziemā-kartupeļu lasīšana pagrabā un ar zirgu vesta barība lopiem, malka no meža.

**Gelena pirmā no labās kopā
ar dradzenēm Galvgauskā**

**Tētis Staņislavs, Gelena (ar
jaku) un draudzene no
Galvgauskas pie Liepavota**

Zvejnieku mājas

1960. gada aprīļa beigās Zamosķiku ģimene no Galvgauskas pārceļas uz «Zvejnieku» mājām Krustpils rajona Klintaines ciema Rīteros. Māja atradās pie Staburaga ceļa Daugavas krastā, šobrīd šī vieta ir zem ūdens.

Gelena ar tēti sāk strādāt I/a (*lauksaimniecības artelī*) «Sarkanā zvaigzne», kur galvenokārt tiek darīti lauku darbi. Māsa Valentīna uzsāk skolas gaitas Klintaines skolā. Mamma strādā mājās.

No labās puses tētis Staņislavs,
blakus Gelena, ~ 1961. gads

Gelena pie «Bērziņiem», ~1962.
gads (*nebija vēl precējusies*)

Mājas «Bērziņi»

Gelena atceras:

«L/a «Sarkanā zvaigzne» par brigadieru strādāja Pāvels Kļaviņš (Andas Pugačovas tēvs) un tas teicis: «Jūs gan bagāti atbraucāt, citi atbrauc pliki.» Ar bagātību domāts- gotiņa, aitas un cūkas, kas Zamosķiku ģimenei ceļoja līdzī no Baltkrievijas».

1962. gadā Zamosķiku ģimene netālu no «Zvejnieku» mājām nopērk mājas «Bērziņus» un sāk tur dzīvot. Tā kā «Zvejnieku» mājas ir kolhoza mājas tur sāk dzīvot jauna ģimene- Bronislava un Jānis Saulīši.

Dzīves draugs Jāzeps

Gelenai liktenīgs, lai vītu ģimenes ligzdiņu, bija Jelgavas brālēna 40 gadu dzimšanas dienas apmeklējums, jo tur viņa iepazīna savu nākamo vīru- lietuviešu puisi Jāzepu Magelinski.

Gelena atceras:

«Kad iepazīnos ar Jāzepu, brālēna jubilejā, sekoja randiņi Rīgā. Braucu iepirkties, bet pie reizes satikos ar Jāzepu, gājām uz restorānu.»

1963. gadā Gelena ar Jāzepu svinēja kāzas.

**Gelenas un Jāzeps kāzu
diena**

**Gelenas un Jāzeps kāzas, vedēji
māsīca ar vīru no Dobeles**

Meita un dēls

1964. gada 10. aprīlī Gelenas un Jāzeps Magelinsku ģimenē piedzimst meitiņa Lilija.

1967. gada 28. maijā piedzimst dēls Pāvels.

Magelinsku ģimenei meitas un dēla audzināšanā lieli palīgi bija Gelenas vecāki- Albīne un Staņislavs, jo jaunajiem bija jāstrādā kolhozā.
Gelena stāsta:

«Galvenokārt esmu strādājusi lauku darbus, bet ir strādāts arī cūku fermā, baroti teļi Nadziņos, pa vasaru gatavots siens tālajās pļavās».

Gelena ar meitiņu Liliju

**Gelena, Jāzeps,
Pāvels un Lilija**

*No kreisās puses pirmajā rindā tētis
Staņislavs, māsas meita Ināra, mamma
Albīne, pa vidu dēls Pāvels*

*No kreisās puses otrajā rindā vīrs Jāzeps,
meita Lilija, māsa Valentīna un Gelena*

**Mamma Albīne, māsa Valentīna, tētis
Staņislavs, vīrs Jāzeps, meita Lilija,
Gelena**

1971. gadā l/a
«Sarkanā zvaigzne»
tiek apvienots ar l/a
«Selga»,

Gelena un Jāzeps
turpina strādāt.

Gelena ar Jāzepu
visu mūžu darbu ir
darījuši pēc labākās
sirdsapziņas.

Traktorists - Maģeļinskis J.

PSRS Augstākās Padomes Prezidija
D E K R Ē T S
par Latvijas PSR lauksaimniecības
pirmrindnieku apbalvošanu ar
PSRS ordeniem un medaļām

Par panākumiem Vissavienības sociālistiskajā sacensībā un darba varonību, kas parādīta plānu un sociālistisko saistību izpildē, palielinot lauksaimniecības produktu ražošanu un pārdošanu valstij 1976. gadā, apbalvoti:

AR III PAKAPES
DARBA SLAVAS ORDENI

Helēnu Magelinsku —
Stučkas rajona kolhoza «Selga»
kolhoznieci.

[Cīņa, Nr.17 \(21.01.1977\)](#)

Лауксое - Магелінска Г.

**Gelena, Tekla
Bārbale, Ērika
Skudra l/a «Selga»
kultūras namā**

**Jānis Pugačovs, Anda
Pugačova, Olga Vingre,
Gelena**

Pārmaiņas Latvijā un ģimenē

1986. gadā Latvijā sākās trešā atmoda, kas liecināja par iespējamām pārmaiņām valsts iekārtā un gaišāku nākotni brīvā valstī.

Gelenas ģimenē pretēji Latvijai, notiek skumīgas pārmaiņas, 1989. gadā mūžībā aiziet tētis-Stanislavs, apglabāts Bāru kalna kapos un 1991. gadā mūžības ceļos aiziet arī māmiņa- Albīne, apglabāta Bāru kalna kapos.

1991. gada janvārī norisinās Latvijas valsts Trešās atmodas traģiskākais notikums «Barikādes», kurās piedalījās arī Gelenas dēls Pāvels.

**Ikviens
drošsirdīgais
Latvijas
iedzīvotājs ir
saņēmis
Latvijas
Republikas
apbalvojumu
- 1991. gada
barikāžu
piemiņas
zīmi, tsk.,
Pāvels
Magelinskis**

Pensija godam nopelnīta!

1990. gadā l/a «Selga» tiek pārveidots par kopsaimniecību «Selga», kas l/a strādājošajiem liek saprast, ka būs izmaiņas darba tirgū.

Taču Gelenu jaunā sistēma neskar, jo 1991. gadā, kad sasniegti 55 gadi, viņa aiziet pelnītā atpūtā. Pensija godam nopelnīta! Nu var dzīvot mājās, apkopt savu saimniecību!

Taču, saslimst dzīves draugs Jāzeps.

Gads sēru zīmē

1993. gads Gelenai paiet zem sēru zīmes, jo mūžībā aiziet dzīves draugs Jāzeps.

Gelena stāsta:

«Kopā ar Jāzepu nodzīvojām 30 gadi, viņš man bija ļoti labs, pirms miršanas vīrs man teica: «Tu esi visskaistākā sieviete un atlāva man veidot jaunas attiecības», bet es Jāzepam paliku uzticīga visu mūžu.»

Jāzeps apglabāts Bāru kalna kapos.

Vedēji jaunajām ģimenēm

Gelena stāsta:

«Baltkrievijā dziedāju ansamblī; Rīteros dejoju deju kolektīvā, kuru vadīja Klintaines skolas skolotāja Cimmere ar vīru; esmu braukusi ekskursijās un kopā ar vīru Jāzepu apmēram 15 pāriem esam bijuši vedēji.

Man ir ļoti labi bērni. Meita Lilija strādā Madonas 2. vidusskolā par skolotāju, dēls Pāvels kokapstrādes uzņēmumā SIA «Pallogs» par strādnieku».

**Gelena ar Jāzepu vedēji
Gelenas māsai Valentīnai un
vīram Aleksejam, pa vidu
Alekseja tēvs Konstantīns**

**Gelena un Jāzeps vedēji
pēdējam pārim- brālēna
meitai**

**Gelena ar meitu
Liliju, meitas 50 gadu
jubilejā**

**Meita Lilija un
dēls Pāvels**

Trīs mazbērni

Gelena ļoti priecājas par saviem trīs mazbērniem, meitas Lilijas meitu Mariju un dēla Pāvela dēliem- Pāvelu un Vitāliju.

Gelena jau 19 gadi kā atbalstu staigāšanai izmanto nūju, bet tas nebija šķērslis, lai apkoptu lopus, kad saimniecībā bija vēl lopi, tā likvidēta, kad Gelenai jau bija 75, tātad tikai 5 gadus atpakaļ.

Šobrīd Gelenas ikdienas sabiedrotie ir suns, kaķis un puķes.

**Mazdēls Pāvels un mazmeita
Marija**

**Gelena savā 75 gadu jubilejā
kopā ar draudzeni Regīnu
Gipteri**

Mani ciena, mīl un brīnišķīgi draugi

Gelena ar patiesu sirsnību stāsta:

«Man vecumdienās ir ļoti laba dzīve- mani ciena, mīl un ir brīnišķīgi draugi- Olga Vingre, Regīna un Boļeslavs Gipteri, Anda un Jānis Pugačovi, Marija Pačkova, Ērika Skudra, Lapkovsku ģimene. Viņi atbrauc pie manis ciemos, lai gan viņi visi ir par mani jaunāki.

61 gada vecumā es jutos un izskatījos sliktāk kā tagad, pēc pieredzes varu teikt: ja cilvēks cīnās, izkuļas».

Gelena 70 gadu jubilejā

**13.05.2016. 80 gadu
jubilejas priekšvakarā**

Ziedi, labi vārdi, smaidi

Ja divreiz 40, tad nemaz tik daudz nav.....

Jautrā 80 gadu ballīte klāt!

Sēdošās dejas dāmām
cienījamā vecumā

Mazmeita Marija izpūš
omes sapnīšus

Astoņdesmitā karaliste

Gadi lido kā krāsaini putni,
ko muzikants aplicina ar
skaistu dziesmu

Jubilāre dejo.....

zied rīti dzied vakari
zied pusdienas laiki
zied ilgas virs galvas
virs katla dzied tvaiki

zied prieks un dzied skumjas
zied ēnas pār ceļu
un dzied mana dzīve
lai cik tālu ej

/M.Laukmane/

Novēlējums jubilārei: veselību un vēl daudz baltu dieniņu!

*Dzīvesstāstu pierakstīja Alita Kluša,
Klīntaines bibliotēkas vadītāja, 18.05.2016.*